

Kadrina Keskkool

Juured ja võrsed

Kadrina Keskkool 2008

Väljaandja: Kadrina Keskkool

Kaanel Diana Iudina, 4. a klass „Minu kool”

Kujundus ja trükk OÜ Vali Press

Head lugejad!

Pärast aastatepikkust vaheaega on taas ilmunud raamat Kadrina Keskkooli õpilaste loomingust. 2007. aasta oktoobrikuus tähistas meie kool 105. sünnipäeva. Kooli juubelile pühendatud omaloominguvõistluselt välja valitud tööd saidki selle raamatukese sisuks. Eesti rahvas on läbi aastasadade väärtustanud haridust ja kultuuri.

Nii on see olnud ja on kindlasti ka tulevikus Kadrina Keskkooliski.

Käesolevasse raamatusse on kokku võetud õpilaste kooliteemaline omalooming, mis kajastab kõige erinevamal moel meie õpilaste suhtumist kooli ja haridusse. Sõna seob!

Eriliseks teeb raamatu ilmumise see, et ta on valmis saanud meie väikese Eesti Vabariigi 90. juubeliaastal.

Täna kõiki õpilasi ja õpetajaid, kes selle raamatu valmimisele kaasa aitasid!

Meeldivat lugemist!

Arvo Pani
Kadrina Keskkooli
direktor

UHKUS

ENESULETARINE ON FOOD

ESMÄRK VIIB SIHILEI

HARIDUS ON ERIDAIA
KVALGUS!

KADRINA KESKKOOL
TAHTIS ON OSAVÖTT, KUID OLULISEH ON VOIT!
ÕPI NII KAUA KUI ELAD; ÄRA OOTA, ET

VOIT ON
VOIT KESKIDA
LOLI!
SUURIA

SILNAD ON AKENDEKS

HING ON AKEN
TEGELI

ELA SIISKI

ELASTID
TÄRKEH RAKA

PAEV KOPRAGA, SEST RAKEN POLE VÕIMALIKI!

ET SAAVU
KADA RAKU
VAHEI
ÄULEB KODI

ININENE ON NII TUKEV KUI ON TEHA NÕRGIM LÕLI!
TAHTISJÜGA
TEISE JÜGA!

UHTSUSES JA KOOST

ON RASKE USKUDA,
KUID

ÄRA
PETA BEEB...
ÄRA
USE MAALITHA KARDETU...
ÕPETAJA ON ININENE!

ÕPETAJA ON ININENE!

EI PIISA VÄID HINDEST MÄÄRAMAKS
PALJU ON ÕPPIDA OMA ÕPETAJAILT, ENAM VEEL OMA KÄSILASTELT, KÕIGE ENAM KUI OMA ÕPILASTELT!
ÕPILASTELT!
ÕPILASTELT!
ÕPILASTELT!

Minu kodukool

Minu kodukool on nagu kodu. No mõelge ise. Õpetaja on ema, direktor on isa ja sõbrad on nagu õed-vennad. Ja see on tore, et mul on kaks kodu. Ühes kohtud omadega, teises aga sõprade ja sõbrannadega.

Kodus puhkad, sest koolis on vaja palju-palju energiat. Ma käin veel muusikakoolis ja õpin klarnetit. Igatahes arvan, et õpin hästi. Ka klarnetit on tore puhuda.

Koolis toimub igasuguseid tegusid – heategusid ja pahategusid, viisakaid tegusid ja vastikuid tegusid. Ja vahel juhtub ka selliseid tegusid, et õpetaja kirjutab kiituse.

Oma koolis olen ma alati rõõmus.

Mari Miilpalu 2. a klass

**

Koolimaja on meil vaja.
Siin on saja lapse kaja.
Lastest siin puudust pole.
Õppida on siin ikka tore.

Kristel Rannala 1. a klass

**

Lähen kooli varakult,
Koolis olla tore mul.
Ikka minul rõõmus meel,
Mulle meeldib eesti keel.

Pille Riin Erikson 1. a klass

Muinasjutt koolist

Elasid kord tahvel, kriit ja tahvililapp. Ah et kus nad elasid? Nad elasid 3. b klassis. Tahvli peale kirjutati kriidiga ja kogu aeg kustutati tahvililapiga kriidi töö ära. Ükskord läks kriit nii vihaseks, et sodis kogu kolmanda b tahvli ära. Nüüd ei jõudnud õpetajagi tahvlit puh-taks pühkida. Ta pühkis seda lausa kaks tundi ja ei jõudnud selle tõt-tu õpilaste matemaatika kontrolltöid ära kontrollida. Lõpuks viskas õpetaja selle kriidi minema ja ostis “Kristallkotkast” uue. See kriit ei olnudki nii ülbe kui too eelmine ja teda ei visatud enam kunagi prü-gikasti.

Peeter-Erik Rummo 3. b klass

Minu kool

Kool on vahva, kool on hea,
seda ikka meeles pea!
Lapsi on nii palju,
kisa on nii valju.
Kui sa ise pole pahur,
siis on õpetaja rahul.

Liisa Vakulenko 1. b klass

Tikutud klassipilt (kingitus õpetajale)

Sukad-sokid (käsitöönäitus)

Minu kool

Mina käin koolis,
seal ma olen hoolas.
Koolis saan ma lugeda,
mängida ja võimelda.

Aga kõige rohkem
meeldib pikapäevarühm.
Siiski parim koolimajas
on minu klassi õpetaja

Triinu Linnu Kalman 1. b klass

Miks peab õppima?

Inimesed peavad õppima, sest kui keegi ei õpiks, siis ei oskaks keegi mitte midagi teha. Ei oskaks töötada, ehitada ning süüa teha. Kogu maa oleks lage. Ainult metsad, üksikud künkad ja mäed oleksid kõrgemad kui maapind. Kui elu läheks õppimata edasi, siis sureksid inimesed varsti välja. Kui inimesed välja sureksid, siis elaksid siin ainult mõned metsloomad. Koduloomi ei oleks, sest pole ju inimesi, kes neid kodustaks. Ka loodus poleks siis nii reostatud.

Kokkuvõtteks võib öelda, et planeet Maa oleks siis hoopis teistsugune, kui inimesed ei õpiks.

Kaspar Jakobson 4. a klass

Minu kool

Õpetaja meil on hea,
annab vähe õppida.
Vahetunnis korda peab,
õpikud on väga head.

Kehaline tore tund,
koolis käik ei ole sund.
Meie klassis õpilasi vähe,
kuid õpime me palju pähe.

Kolmandas tuli inglise keel,
kahtesid mul pole veel.
Kool on hästi tore koht,
seal käimine ei ole oht.

Merilin Särg 3. a klass

Sõna seob

Kord ammu-ammu tuli Kadrinasse, kus veel kooli polnud, üks kõrge haridusega perekond. Peres oli kaks last, ema ja isa. Nad tulid Kadrinasse selleks, et tähistada tütre koolilõppu. Poiss aga ei käinud veel koolis. Nad leidsid ühe üsna kruusase künka ja pidasid seal piknikku. Mälestuseks kaevas tüdruk augu ja pani enda „Sõna seob“ savikujukese auku. Ta soovis, et sinna tuleks kool. Kuna nad olid rikkad, lastigi sinna kool ehitada. Et tütart üllatada, lasid vanemad ehitada suurema „Sõna seob“ ausamba. Nad kolisid Kadrinasse ja poiss hakkas Kadrina

Keskkoolis õppima. Enne kooli lõpetamist kirjutas poiss kooli kohta luuletuse ja see oli selline:

„Siin koolis õpetajad imehead
ja alati sa meeles pead:
siin õppida on tore,
uutele lastele ütleme tere!“

Madlen Siniällik 4. a klass

Haridus on valgus

Haridus on valgus,
suure lapse algus.
Haridus on valgus,
mõtlemise algus.

Haridus on valgus,
õpilase algus.
Haridus on valgus,
elu elamise algus.

Haridus on valgus
tööle on see algus.
Inimene õpib kogu elu,
sest ta pole mingi lelu.

Haridus on valgus,
inimlapse algus.

Helena Aksberg 4. a klass

Kingakesed (käsitöönäitus)

Kaelaehetd (käsitöönäitus)

Kool

Tulevikukool võiks olla pliiatsikujuline. Lapsed võiksid olla lõbusad ja head ning õpetajadki on väga lõbusad. Kõik asjad võiksid elus olla ja ise omale koha valida. Ja õpilased ja õpetajad oleksid nõus, et iga asi omale ise koha valib. Järgmises klassis võiksid lapsed täiskasvanuid ise õpetada ja täiskasvanud on õpilased. Siis õpetaksid lapsed täiskasvanutele igasuguseid mänge.

Ave Jalakas 3. b klass

Kadrina kooliõlu

Kadrina kool on lahe,
igal õpilasel õppida on tahe.
See kool pole väike,
iga päev siin paistab päike.

Ma juba neljandas klassis käin
ja hästi mul minevat näib.
Iga klassi seinal on tahvel,
sööklas valmis on kahvel.

Meil isegi medõde koolis,
turvamees istub oma toolis.
Siin direktor oma kabinetis lesib,
suurest tööst ta ära väsis.

Koolis on inglise ja vene keel,
vene keele tundi meil pole veel.
Klasse kokku on kolmkümmend kolm,
iga klassi kapi pealt pühitakse tolm.

Jarek-Karl Kunman 4. b klass

Tiffany Lebedev, 3. a klass „Tulevikukool“

Esimene koolipäev

Kui Lyna emaga esimest korda uude koolimajja jõudis, oli kolmas tund juba alanud.

Kooli direktor kutsus nad oma kabinetti, vestles natuke aega ja käskis Lynal olla aktiivne ja eeskujulik kooliõpilane. Direktor juhatas Lyna oma klassi. Seal võttis teda vastu õpetaja, kellel oli range nägu peas. Klassijuhataja pani Lyna istuma ühe tüdruku kõrvale, kelle nimi oli Liisi. Õpetaja pakkus Lynale kommi ja palus rääkida endast. Enam ei tundunudki klassijuhataja nii kurja näoga. Lyna võttis julguse kokku ja jutustas endast. Ta muretses väga, mida teised arvavad temast. Kui Lyna lõpetas, plaksutas terve klass temale. Lyna oli väga rõõmus ja naeratas kõigile.

Nüüd pidid kõik lahendama ühte rasket ülesannet. Lyna tahtis korralik olla ja hakkas kohe kirjutama. Tal ei olnud enam aega muust mõelda. Uus õpilane sai kirjutada umbes paar rida, kui ta kuulis pinginaabri sosinat, kes küsis: „Mis direktor rääkis sulle, kui te tema kabinetis olite?“

Lyna teadis, et tunni ajal ei tohi rääkida, vaatas õpetaja poole ja vastas siis: „Ah, ei midagi!“

Agal Liisi ei jäänud sellega rahule. Ta pani pastaka käest, nuuskas oma nina ja sosistas uuesti: „Kas direktor ei öelnud sulle, et koolis ei tohi Barbie ajakirju lugeda?“

„Ei öelnud“

„Oi, mulle ütles küll. Aga mul on neid praegugi suur pakk kotis. Kas sa oled lugenud seda ajakirja, kus sai kingituseks Rapunseli patsi?“

„See pats on mul praegu taskus, aga ma näitan sulle seda siis, kui on vahetund.“

Vahetunnil naersid uued pinginaabrid oma esimese jutuajamise üle. Nendest said suured sõbrad. Pärast tunde viis Liisi Lyna trennitabeli juurde, millest valisid meeldivad tegevused. Koos käidi Cadencias tantsimas ja kergejõustikutrennis.

Lynale meeldis oma esimene koolipäev ja uus kool, Kadrina Kesk-kool, väga.

Kadrina Keskkool

On Kadrinas meil vägev kool,
seal lauad, tahvel, pink ja tool.
Meil koolis meeldib käia ju,
seal saame lahti teha suu.

Koolikorra kokku pani
meie dire Arvo Pani.
Klassi juhatama peab
Annula me sõber hea.

Mata õps on Tiina Karri,
ta meid ainult matas narrib.
Eta õps on Fäelmann Mai,
A,B,C meil selgeks sai.

Eve Kanger lotat annab,
meid ta loodusesse kannab.
Tiiter tervisest palju teab,
meidki selles suunas veab.

Sporti teha Kuuse käsib,
plikad sellest ammu väsind.
Saaren vene keelt meil tuubib,
Venemaa meid varsti ruulib.

Vanast ajast uude aega
Etverk meiega näeb vaeva.
Altmäel lõbusamalt läheb,
lapsed laulvad nii et vähe.

Kõik andvad endast parima,
laps ise peab end harima.

Kool

See, kes mõtles välja kooli,
väidetavalt lastest hoolib.
Kool teeb targaks, kool teeb vapraks –
kui seal kõik vaid pähe hakkaks!

Rohkem meeldiks vahetada
veerandid ja vaheajad –
siis saaks rohkem olla õues,
arvutis ning une põues.

Kuid lõbu lõpuks tüütuks läheks
suuremalgi trikimehel.
See, kes välja mõtles kooli,
tõesti ikka lastest hoolib.

Karl-Martin Peri 6. a klass

Siiri Etverk

Siiri Etverk on hea õps,
ta kingad teevad kõps ja kõps.
Ta ei ole üldse karm,
ning tal on ka hea sarm.

Kõik asjad õpetab selgeks,
ja see käib väga kergelt.
Lõpuks tuleb kontrolltöö,
siis kõigil selge see kui öö.

Loodan, et ta koolist ära ei lähe,
sest selliseid õpetajaid on meil vähe.
See oleks meile „suur pauk“,
ja ajalukku jääks üks auk.

Ardo Laupa 6. a klass

*Üllerin Ojamägi, Sandra Schmidt, Madlen Siniallik, Helli Seeblum
4. b klass*

Koolipingi elulugu

Mäletan, mind viidi ühte suurde majja, mida kutsuti koolimajaks. Sealtp transporditi mind kolmanda korruse klassiruumi, mis tundus piisavalt hubane, et veeta seal oma ülejäänud elupäevad. Minu vanaisa oli ka koolis töötanud, ta oli üks kõige tähtsamatest kooli inventaridest, kooli direktori kapp. Kuid mina olen koolipink ja ma usun, et ka mina pole vähetähtis.

Klassist kostusid sõnad: „Vaata, uustulnuk!” Tundsin end veidi ebamugavalt. Mind pandi klassi kõige tagumisse ritta. „Tere!” ütles mulle rõõmsalt minu kõrval asuv pink. Vastasin rõõmsalt samaga. Sain lähemalt tuttavaks veel paljude pinkidega. Varsti helises kell ja klassi tormasid õpilased. Selle kisa peale ehmusin kõvasti ja tahtsin ära joosta, kuid kus sa sellega.

„Vaata! Ma sain uue koolipingi!” hõikas üks poiss valju häälega. Siis ilmus klassi ka ilus õpetaja, kes ütles poisile, et ära seda pinki löhu, sest muidu järgnevad rahalised trahvid. Pärast seda lauset kaotasin mõneks hetkeks teadvuse, kuid kui ma taas ärkvele tulin, oli minu kõhu alla pandud kleepuv näts. Siis küsisin ma kõrvalasuva koolipingi käest, kas see ongi iga koolipingi saatuse, mille peale too vastas, et mitte kõikide, vaid enamasti viimases reas olevate pinkide oma. Tahtsin nutma puhkeda, kuid siis jäin kuulama õpetaja sõnu. Need tundusid väga huvitavad, aga nagu alati, segas keegi vahele. Segajaks oli see ülbe poiss, kes ei tahtnud oma nätsu prügikasti visata. Ta hakkas lobisema ühe teise poisiga. Nii nad siis lobisesid tükk aega, kuni õpetajal läks „kops üle maksa”. Ta käratas Siimu (selle ülbe poisi) klassi ette nurka. Ma tänasin Jumalat selle eest, sest sain ülejäänud tunni vaikselts koolilata õpetajat.

Ülejäänud päev läks hästi. Sain oma esimese tätoveeringu: Heli + Sander.

Saabus suvi. Kõik jäi nii vaikseks. Ainult akna tagant kostsid vahetevahel tuttavate laste hääled. Alguses nautisin seda rahu ja vaikust, kuid ajapikku hakkasin igatsema laste seltskonda. Aga õnneks jõuab iga suvi lõpule ja juba oli kuulda esimest koolikella.

Nii möödusid minu kaksteist kooliaastat, kui ühel päeval kuulsin kohutavat uudist: „Teie pingid ei vasta enam tänapäeva kooli nõuetele.”

Juba järgmisel nädalal viidi meid suure veoautoga katlamajja. Oma lühikese elu jooksul teenisin ma paljusid õpilasi. Ja minu viimane mõte oli, et ka veel viimasel hetkel võin kooli jaoks olla kasulik.

Marika Treiman 7. a klass

Koolipoisi päevik

16. november

Tervist päevik. Sa oled mulle uus ja arvatavasti mina sinulegi. Räägin sulle siis iseendast. Olen Arvi Lehis ja käin Kadrina Keskkoolis. 13 olen. Hinded suurem osa kolmed. Kool on lihtsalt tappev. Õpetajad kogu aeg vinguvad ja panevad mulle mingeid vastikuid kolmesid. Põhilised õpetajad on:

eesti keele õpetaja – Kristiina Tulp
 tööõpetuse õpetaja – Markus Lehis
 matemaatika õpetaja – Riina Toigas
 geograafia õpetaja – Eeva Gangster
 füüsika õpetaja – Gerot Rusul

19. november

Krrrrrr. Eesti keele õpetaja on kõige suurem kiusaja. Tüüp pani mulle ühe, kuna ma pidin tegelikult täna esimesest tunnist jalgpallimatši pärast puuduma, aga see jäi ära ja mul olid asjad kolmandat korda kodus. Seda hinnet parandada ei saa. On jobu. Inkas sain kolme ja tööõpetuse teise tundi ma juba põhimõtteliselt ei läinud. Ahjaa, sa ei tea ju, et töpa õpsi ma vihkan. Ta on mu onu, kes nunnutab ja kutsub mind kogu aeg päiksekeseks, kuna ma olin väiksena hästi rõõmsameelne.

24. november

Koolis oli kehalise tund ja me mängisime jalgpalli. Ma lõin oma vägevate löökidega värava võrgu katki. Natuke mängu lõpu poole vi-rutasin ma läbi selle augu direktorile palliga näkku. Tahaksin hullult teada, kes see lollakas oli, kes julges saali ukse lahti jätta. Lõin hästi kõvasti nagu tavaliselt, aga värav oli ukse ette paigutatud ning nii kori-dori kui fuajee uks olid lahti. Annab ikka niimoodi lüüa. Pärast tunde pidin seletuskirja kirjutama. Direktoril on vist üks hammas ka läinud. Pean selle ka veel kinni plettima.

30. november

Ma jälle klatšin õpetajat. Olen nagu mingi plika. Matemaatikaõpe-taja üldse mõtleb ka?? Klassis oli ainult 3 inimesel töövihikust mingi harjutus tehtud ja kõik, kellel tegemata oli, said kahe ja märkuse. Iga-vene tõhk selline. Nagu me teda veel vähe vihkaks. Nüüd pean otsima kellegi, kes selle ülesande minu eest ära teeks. Jubedus! Ja siis ta tahtis, et me mingeid mate asju talle veel tahvile teeks. Kui kell helises, lasi ta need kolm, kellel oli tehtud, minema ja meie pidime talle seal pool va-hetundi matemaatikatehteid tegema. Ta on meie vastu kuri. Kusjuures ta on veel selline nilbe tüüp ka. Tunnen meie klassi pikajuukselistele tüdrukutele kaasa. Toigas kõnnib mööda klassi ringi ja kontrollib, kas me korralikult töötame. No ja kui sa seal kirjalikult arvatad, tuleb uurima, kas sa oskad, ja siis kummardab, nagu aitaks, aga ise silub tüdrukute juukseid. Vastik!

Ja siis see garderoobitöötaja Kertu, kelle käes on võtmed, on ka nilbe. Ta näpistab mõnikord tüdrukuid tagumikust. Ta vist lastakse selle nädala lõpus lahti, kuna direktor nägi seda.

4. detsember

Päevik, räägin sulle oma patust. Meie koolis käib üks uus tüdruk. Greete. Blond, ideaalse kehaehitusega, joob ja suitsetab. Iga poisi unis-tus. Minu oma ka. Lahkusin hommikul 7: 30 nagu tavaliselt, kuid täna ma kooli ei läinud, vaid temaga kohtama. Hommikul istusime rongi, et Tallinna minna. Jõudsime kohale. Uitasime päev otsa linna peal. Pärast tunde tulid teised ka Tallinna. Läks lõbusaks. Greete elas

enne ju Tallinnas ja neil on seal oma korter. Läksime sinna. Poleks uskunud, et Greete selliseid asju teeb. Ta oli suht purjus ja siis läks ta meeletuks. Sellel ööl kaotasin ma oma süütuse. Vabandust, vanemad. Ega ma ise ka kõige taltsam ei olnud. Ma ei tea, kas teised said sel ööl, mida nad tahtsid, aga mina sain isegi rohkem. Meeletu oli olla. Praegu enam tegelikult ei olegi 4.detsember. Nüüd on juba 5.detsember. Pakun, et kell on 05: 00.

7. detsember

Tere jälle! Ma olen tõeline klatšimoor. Gangster arvab ka nii. Täna bioloogiatunnis ütles ta mulle seda. Enam ei või Mihkliga ta vägeva tantsu üle naerda ka. Pidime mingisugust laulu metsikust loodusest laulma. No ja siis Gangster laulis seda ja tantsis mingi elu naljakalt. Ja siis Miku ütles mulle midagi ta tantsu kohta ning ma vastasin: “Jaa!” Gangster ütles siis: “Teid, klatšimoore, lahutan ma kohemaid.” Nüüd ma siis istun kõige esimeses pingis. Ja see esimene pink on veel sellise koha peal, et kui ma taha vaatan, siis ma pean vaatama Gangsteri tagumikku, kuna talle meeldib seista mu laua juures.

9. detsember

Gerot Rusul on tohman. Ta on nii vastik. Ta käskis oma sõnadega vastata. Kõik aga, kes oma sõnadega vastasid, said kolme, kuna olevat olnud poolikud vastused. Idioot! Vihkan, vihkan, vihkan! Ja kõik tüdrukud saavad meie klassis viie. Väga raske arvata, miks. Mida lühem seelik, seda rohkem viisi. Kuidas- moodi meie, poisid, peaksime neid viisi saama? Kõige parem veerandihinne poisil võib olla neli.

14. detsember

Täna lõhkusime kooli esiukse akna ära. Kogemata. No me mängisime kooli ees Madise uue Adidase jalgpalliga. Mihkel oli väravavaht. Kooli ukse ees on postid, mis olid meile väravaks. Ma tahtsin väravasse lüüa, aga olen harjunud, et taga on võrk ja võib kõvasti lüüa. Nii ma siis tegingi. Ja lõin kooliukse akna katki. Vabandust. Pärast tunde läksin seletuskirja kirjutama.

17. detsember

Tead sa päevik, et veerandi lõpuni on natuke rohkem kui üks nädal? Klassijuhataja Tõnis Tain andis meile hinnetelehed. Mul on kolm ainet kolmeseisus. Ei tea, miks. Tegelikult polegi täna rohkem midagi kirjutada.

Elerin Mumm 7. a klass

Kool

Igav tund ja tühi pink,
taevas pilvine;
jõuan mõttes kodu juurde
on kuid koolitee.

Kooliõue valge lumi,
üksik koolitee.
Õpik heleroheline,
vihk kuldkollane.

Õpik heleroheline,
vihk kuldkollane!
Kool on õpilastele
langend kaenlasse.

Madis Neidre 7. c klass

Poisid tööhoos (kunstinädal).

Viltimine ei ole lihtne (kunstinädal).

Kuidas kodutööd teha?

1. Algatuseks, istu mugavasse tooli, soovitavalt hästi valgustatud kohta.
2. Käivita arvuti ja sisene näiteks MSN-ni.
3. Külasta erinevaid suhtlusportaale, näiteks *rate*, vaata oma kirju, hinda ning kommenteeri pilte.
4. Loe läbi tööjuhend ja veendu, et sa õigesti aru said.
5. Mine uuesti *rate*'i ja vaata, kas su uus pilt on üles läinud.
6. Loe veelkord tööjuhend läbi.
7. Arutle omaette, mida sa tegema pead, ja näri mõtlikult pastakat.
8. Helista sõbrale ja küsi, kas ta sinuga õue tuleks- sa pead ju piisavalt värsket õhku saama, et su mõistus paremini töötaks.
9. Mine tagasi koju ja istu samasse kohta.
10. Loe uuesti läbi tööjuhend ja veendu, et sa sellest saajaprotsendiliselt aru said.
11. Mine uuesti *rate*'i ja veendu, et su uus pilt on üles läinud - muidu ei suuda sa ju tööle keskenduda.
12. Mine tee endale võileib.
13. Mine loe uuesti läbi tööjuhend ja hakka tööle. Pärast viit minutit lõpeta töö - sa vajad ju ometi puhkust ka.
14. Helista sõbrale ja küsi, mis ta homme selga paneb.
15. Hakka uuesti tööle ja pärast viit minutit võta endale jälle puhkepaus.
16. Mine peegli ette ja imetle oma naeratust.
17. Mine istu diivanile ja mõtle elu üle järele.
18. Kuula muusikat.
19. Mine uuesti *rate*'i ja veendu, et sa oma uue pildiga edetabelis oled.
20. Alusta kell kaksteist tööd ja lõpeta kell kaks.
21. Kooli minnes veendu, et sa ikka kõigile räägid, kui unine sa oled, sest sa pidid eile kella kaheni seda tobedat tööd tegema.

Ülistan sind, kool

Oo, kool,
sa tarkuse allikas,
sa hariduse kiirgaja,
sa geniaalsuse peegeldaja,
sa andekuse näitaja,
oled tarkust täis!

Oo, kool,
oled tark,
mind õpeta,
et ma au sul tuua saaks.
see mu ainus soov,
oo, kool, sind armastan!

Oo, kool,
sind vajan ma,
sinuta ma kuidagi ei saa,
sind vajan ma,
sind teenin ma,
sind kummardan!

Oo, kool,
mind vihastad,
mind õpetad,
mind abistad,
mind piinad sa,
oo, kool, oled võimsaim Maal!

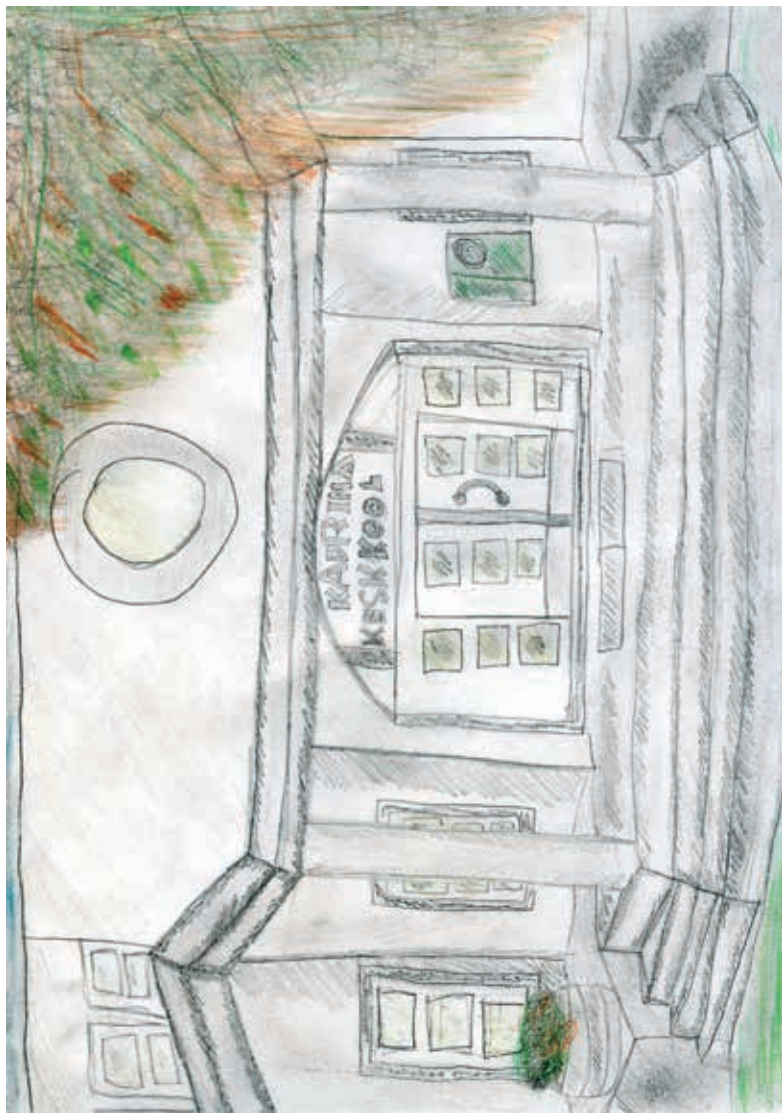
Oo, kool,
oled kõikse vägevam,
sind vajatakse igal pool,
kuid su väärtust ei hinnata,
aga ikka oled jumalik,
oo, kool, sind ülistan!

Riin Olvet 8. a klass

Liisusalm

Üks õpetaja kõndis mööda koolimaja.
Klassi uks oli lukku pandud,
luku võti ära antud.
Õpilased luku taga,
kostmas ainult nutt ja hala.
Mitu last on saata vaja
võtit ära tooma majast?
Seda ütlevad pead sees,
sina klassi ninamees.

Hanna Holmberg 8. a klass

Karolina Suvi 4. a klass „Minu kool“

Vana tahvlilapp jutustab...

Tere! Mina olen sinine tahvlilapp. Minu elulugu sai alguse viis aastat tagasi. Olin siis parajasti poeetil. Kuidas mind valmistati, seda ma kahjuks ei mäleta. Igatahes lebasin siis seal letil, kuni üks vanem nais-terahvas Malle mind ära ostis ja tahvli kõrval asuvasse plastmasskarpi aetas. Sealt minu mälestused algavadki.

Esimese kahe aasta jooksul midagi erilist küll ei juhtunud. Minuga pesti ainult tahvlit, mis oli koos valge puruga (hiljem sain teada, et see oli kriit). Koristaja minu eest küll ei hoolitsenud. Seda ei saanud öelda Malle kohta, sest tema pesi mind alati korralikult ja hoolikalt puhtaks. Ühel päeval tuli klassi võõras noor naine Pille, kes Mallega rääkis. Vahele tuli pikk-pikk suvevaheaeg. 1. septembril ei tulnud vana õpetaja Malle enam kooli. Sellest oli küll hirmus kahju. Pärast selgitas tahvel mulle, et vana õpetaja vahetati uue vastu. Uue õpetajaga tulid nii uued lapsed kui ka uued mälestused.

Esimene lugu juhtus septembri alguses, kui tuli uus klass (ehk uued õpilased). Kui õpetaja oli lapsi tervitanud ning veidike tähtsat juttu rääkinud, lubas ta lastel tahvlile joonistada, mis neile suve jooksul kõige rohkem meeldis. Enamik lapsi joonistas jäätise. Mul läks neid joonistusi vaadates kõht tühjaks. Minul seisis suur töö ees. Mind loputati eelnevalt sooja vee all, oi, see oli nii mõnus, siis hakati minuga tahvlit kriidist puhtaks nühkima. Ma aevastasin sõna otseses mõttes tahvliga võidu. Tahvel ütles, et tema on sellega PEAAEGU harjunud, aga mina küll arvasin, et ei harju sellega iial ära, sest see oli nii jube.

Teine lugu räägib minu sangarlusest. Lapsed olid aasta vanemaks saanud ja mul oli juba enam-vähem selge pilt, kes on hea, kes halb. Ükskord juhtus nii, et õpetajal oli infovahetund. Tund oli juba peale hakanud, aga õpetaja Pillet polnud kuskil. Lastel hakkas igav ja üks paha poiss Martin tegi ettepaneku mängida klassis matsu. Kõik peale ühe tüdruku Lili hakkasid klassis matsu mängima. Ta istus rahulikult oma tooli peal ja jälgis huviga enda ümber toimuvat. Õpilased jook-

sid klassis ringi ja üks väike lokkis juustega tüdruk Liis ajas mu kogemata maha ega märganud seda. Martin ajas mänguhoos mu parima sõbranna lillepoti maha. Lillepott kukkus ja kukkus... ja täpselt minu peale. Mulda lendas laiali, lapsed ehmatasid ja jooksid oma kohtadele. Lili tõusis püsti, tõstis lillepoti omale kohale, pühkis ära koha, kuhu oli mulda pudenenud, ja pesi mu korralikult puhtaks. Seda jälgis kõrvalt õpetaja Pille, kes oli uksele vaatama jäänud. Ta hakkas tüdrukuga riidlema, aga miks, sellest ma küll aru ei saanud, sest tema tegi ju kõik korda. Õnneks sai õpetaja aru, et tüdruk oli hoopis teise hooletuse likvideerinud. Lillepott on mulle tema päästmise eest siiaani tänulik. Mina ei saa aru, kuidas see on see võimalik, aga juhtus nii, et tema päästmisega sain ma kaks rebendit. Siis olin ma juba täielik kalts: väga must, rebenenud, kole.

Nüüd siis minu elu viimane lugu. Eile tahtsid poisid mängida „koera“, aga neil ei olnud palli. No igatahes otsustasid nad miskipärast minu võtta. Nad mängisid, kuni ma aknast välja lendasin. Õpetaja käskis mu ära tuua, pesta. Aga sellest ei olnud kasu, sest....

Nii nagu vana õpetaja vahetatakse uue vastu, vahetatakse ka vana tahvililapp uue vastu. Õpetaja Pille ütles, et homseks ostab ta uue tahvililapi, sest vana ehk siis mina on juba liiga katkine ja määrdunud. Minu raske elu tasus ennast ära. Õpetaja käskis mind küll ära visata, aga väike armas Lili võttis mind oma koju ja pani oma nukule tekiks. Mul on nüüd nii hea elu ja võin rahus oma pensionipõlve nautida!

Regina Lopetaite 8. a klass

Lamav köögiviljamees (sügise sünnipäev)

Nunnunäitus (sügise sünnipäev)

Enesetsijad

(katkend samanimelisest näidendist)

Koolis on juba nädal aega käidud. Tundub, et kümnes klass on päratult raske, kuid õnneks on nüüd sõpru, kellele loota ja kes tuju alati parandavad.

Vivian: Lily, ära käi pinda. Sa tead, et ma ei lase sind oma tuppa ja veel vähem garaaži.

Õde on nii nõrdinud, et ta vanematele kituma ei saa minna, sest parasjagu on nad poes.

Lily: Sa oled nõme. Arvad, et issi kingib sulle jõuludeks uue kitarri ja selle mölakasti, aga sa eksid, sest mul on pidukleiti näidendiks vaja ja see on kallis.

Viv: Kuule, pugeja, sa veel näed, et saan. Tõmba nüüd uttu, ma pean õppima. Sa ju tead, et kui sa siia tuppa kauemaks jääd, siis tulevad kapist vaimud välja ja söövad su ära.

(See on ainuke väljapääs, kuidas Viv oma tüütust õest lahti saab).

Lily: Issssand, nad elavad ikka veel su kapis. Ma parem jooksen.

Vivian: Lõpuks ometi jälle rahu. Ah, tühja see õppimine, parem lähen vaatan, mida head Aron teeb.

Aroni juures

Vivian: Jou, vanapoiss, mis teed, kas sa sellest “Oidipusest” said aru vä?

Aron: Tere-tere! Sain küll, mis seal siis nii keerulist oli? Aga kui sa tahad, siis ma võin sulle selle lahti seletada.

Viv: Jah, see oleks tore. Kurat, ma üritasin lugeda, aga see väike tropp tuli mind segama ja ma kaotasin mõtte ära.

Natuke aega arutamist ja arutlemist ja “Oidipus” oli selge kui allikavesi.

Koolis kirjandustunnis

Jaan (Aronile): Sa ei kujuta ette, kui väga see Arthur mulle pinda käib. Mõtles, ta ütles mulle hommikul, et mis ma nii vara koolis teen, kas sõnnikut ei peaks vedama. Olevat kuskilt kuulnud, et just hommikul on kõige parem sitavedu korraldada.

Aron: Ei no, tal ikka seda jultumust jätkub. Saatsid ta ikka...

Jaan: Ütlesin küll talle paar mahlakat sõna, aga õps tuli just siis klassi ja kuulis, kuidas ma teda sõimasin, siis jäin mina süüdi ja nüüd pean kogu klassi ees temalt vabandust paluma.

Aron: Ega sa ju ometi..

Jaan: Ei-ei, ega ma idikas ole. Sõitku seenele, mina juba sellise käest vabandust ei palu.

Aron: Õige. Me peaks talle koha kätte näitama. Lavastaks tema ka kuidagi süüdi. Teeks nii, et paneks talle õlle kotti, ja kui tundi alustame, siis ajaks ta koti ümber nii, et õps näeks, mis sealt välja voolab. Mis arvad?

Jaan: See on väärt idee, mis nõuab teostamist. Nii teemegi, aga hiljem, muidu ta teab, keda kahtlustada.

On möödunud mitu pikka kuud. Aeg on nii kaugel, et esimene vaheaeg on kahe päeva kaugusel. Nüüd otsustavad poisid plaani korda saata.

Bioloogia tunni algus

Õpetaja: Alustame tunniga!

Aron (Jaanile): Nüüd!

Kõik läheb plaanipäraselt: Jaan lükkab "kogemata" Arthuri kotti jalaga ning sealt libiseb pooleliitrine Saku on Ice välja. Õpetaja röögib nagu vastsündinud laps Arthuri peale. Arthur viiakse direktori juurde ja ta saab esimese käskkirja.

Jaan (Aronile): Tehtud!

Aron: Nüüd võib rahuliku südamega vaheajale minna.

Plakatikonkurss (kunstinädal)

Plakatikonkurss (kunstinädal)

Teadmisi kooliõlust

Kaks kuubis neli viis algab esimene tund
ära rikutud on järjekordselt mõnus kogus und
tee ilmataadi poolt täis paisatud on lund
juhin ise enda vägesid nagu vapper Sigismund
õnneks vaheajal veidi puhata sai ajusid
teha mida taha, kuni lihtsalt unne vajusin
taguda kaarte, pidutseda, unistada
korruptsiooni omaenda silmaga tunnistada.
Keemia alustab esmaspäeva
palju vaeva näen ma, kaasan jalad, käed ka
ületamatu nagu Rakvere vallimäed, ha!
matemaatikas teada sain palju on kaks+kaks
bioloogias öeldi, et ka lindudel on maks
kehalises seda, et piisab kui käib üks laks
ning kui oled ülekaaluline, oled paks
Termopüülide lahing, Leonidas vs Xerxes
levinud suguhaigusteks on AIDS ja herpes
Beethoven kirjutas 9 sümfooniat
see oli see, mis tõi Maale harmoonia
Kirjanduseta poleks meil vist miskit teha
oleks võimetud nagu viiruseta antikeha
loeme aga raamatuid ja toodame mappe
nagu ühendaks tappe, et saaks kokku suuri kappe
geograafias aga uurime vappe
ja maakera tuuma, mis põletab kui hape
füüsikas on laengud, pluss, miinus, 1 kulon
vihikus kõik arusaamatu, a kuidas sul on?
liiklus Inglismaal vist on vasakpoolne
seal on palju foore, arvestatakse su soove
sest tädi juba pikemat aega on seal võimul
vahest saab ta kiita, vahest aga sõimu

a Venemaal on lood hoopis teised
 kunagi seal valitses vist mingi keiser
 nüüd nad Eestile visata tahavad pommi
 ja keelduvad ostmast eestimaist kommi
 valikfüüsika on siiski kõige lähedam
 nalja saab ju kõvasti ja meel tundub mahedam.
 33 protsenti elust veedan koolis
 see info võib lausa jalust niita hoobilt
 kuid õnneks leian vaheldust ma autoroolis
 kus oma olematuid oskusi proovin
 kõik, mis olen tahtnud teha, on proovitud
 kõikidele teistele minupoolne soovitus:
 „Oskad ainult vinguda, kuid tahad olla meister?
 võta end kokku ja näita oskusi kasvõi majaseintel
 tee mida vaja, haara mikker, värv või peitel
 sest lõppemas on aasta 2007.”
 Kui ma solvasin kedagi, siis ei palu vabandust
 Sest ma esindan loomingu- ja sõnavabadust!

Kaspar Kaegas 11. a klass

Füüsikaõpiku ettearvamatu elutee

Mina olen füüsika õpik, 1. osa 11. klassile. Ma sündisin juunis 1997. aastal Tallinnas “Koolibri” kirjastuses. Meie tiraaž on eriline oma tugevate ja läikivate kaante ja rohkete piltide poolest. Kõige rohkem tunnen siiski uhkust selle üle, et olen kinnitatud Eesti Vabariigi Kultuuri- ja Haridusministeeriumi poolt.

Elasin koos oma 15 õe ja 16 vennaga tasuta antud korteris. Elamis-tingimused olid alla igasugust arvestust: puudus igasugune juurdepääs

toidule ja veele, sinna ei paistnud päevalgus, sest aknaid lihtsalt ei olnud ning puudusid ka tualetid, mille tagajärjel levisid mitmed haigused, nagu trükivead.

Kõigele vaatamata oli mul õnnelik lapsepõlv. Päevad veeresid rääkides perega oma unistustest, reisimisest, abiellumisest, trükivigadest, trükimasinatest jne.

Ühel päeval toimus aga maavärin, mille võimsus oli 5,3 magnituudi Richteri skaala järgi. See kestis umbes 2 tundi, millele järgnes täielik vaikus. Paar päeva hiljem kuulsime krabinat ning peagi avanes meie kodu kaas ning vastu vaatas haritud näoga naine. Ta tõstis meid lauale ning hakkas templiga märgistama. Pärast naise töö lõppu võisin veel rohkem uhkust tunda, sest ma ei olnud enam lihtsalt õpik, vaid Kadrina Keskkooli füüsika õpik, 1. osa. Seejärel hakkas ta meid julmalt üksteisest lahutama ja jagas mu õed-vennad erinevatele laudadele laiali. Rabelesin nii kõvasti kui jaksasin, aga sellest ei olnud kasu, sest naine oli minust mitu korda tugevam. Tuleb tunnistada, et elu laual oli hulganisti parem kui karbis koos õdede ja vendadega. Nüüd oli palju ruumi ja ka päikeseküllane. Ainsaks miinuseks oli see, et oli väga külm, sest olin harjunud oma perega väga lähestikku olema.

Järsku tormas aga meie uude koju trobikond lapsi. Kõik valisid endale sobiva koha ning hakkasid meid kohe lehitsema. Kui mu esimene omanik mind nägi, kurtis ta oma sõbrale, et olen nii keeruline, õudne ja mõttetu ja kõigele lisaks veel raske ka. Ta ütluse tõttu olin terve aasta depressioonis. Järgmine aasta kordus sama jama, kuid siis vajusin musta masendusse ainult pooleks aastaks. Kolmandal aastal olin ma juba piisavalt paksu nahaga ning järjekordse omaniku solvavad ütlused ei morjendanud mind.

See oli üldse väga eriline aasta. Kuna veetsin palju aega kodus, sest omanik ei viitsinud mind kaasa võtta või unustas lihtsalt koju, oli mul hea võimalus tutvuda teiste sahtlis olevate raamatutega. Kõikidest sealolijatest jäi mulle silma sümpaatse välimusega ja aruka jutuga matemaatika õpik 12. klassile.

Ka teda ei viitsitud eriti kooli kaasa võtta, mistõttu saime väga palju vestelda. Pärast kuut kuud esitas ta mulle ettepaneku, et heita leivad

ühte kappi, kuid ma ütlesin talle ära, sest meie eluteed oleksid nii kui nii eri suundadesse läinud, kuna õige pea oleks tulnud aeg, et vahetada omanikku. Mu äraütlemine murdis õpiku südame ning ta lõpetas minuga suhtlemise.

Nii ma käisingi iga aasta ühe käest teise kätte. Ka järgnevatel aastatel olin ma põhiliselt kodus, kus oli ka ohutum. Alati, kui kooli sattusin, juhtus minuga midagi valusat. Kord pandi mul paar lehekülge otsast põlema. Pidevalt kukkusin lauvalt maha jne. See õnnetuste jada oli lõputu.

2007. aastal läksin pensionile ning nüüd ootan raamatukogus oma saatust koos teise õdede ja vendadega, keda ma polnud juba väga kaua näinud. Tuleb tunnistada, et oma vanuse kohta nägin päris hea välja. Mõni noorem raamat, näiteks inglise keele õpik, oli poole hullemas seisus.

Olen oma senise eluga rahul, sest olen saanud palju rännata ja tutvuda uute õpikutega. Tahaks juba teada saada, mis tulevikul minu jaoks varul on. Südamest loodan, et see on midagi väga head.

Laura Jamsja 11. a klass

Meie Õpetaja palve

Kallis õpetaja, kes sa oled siin klassis,
 Haritud olgu sinu õpilased.
 Sinu tarkus olgu siin klassis ja mujal.
 Õpilaste igapäevast haridust anna meile.
 Ja anna andeks õpilastele need kolmed, kahed
 Nagu meie anname sulle andeks sinu märkused meie päevikutes.
 Ja ära jäta meid pärast tunde,
 Vaid anna andeks, kui halvasti vahel käitume,
 Sest sinu käsutuses on meie klass, õpilased ja õpikud.
 Õpetaja.

Kadri-Triin Kikkas 8. a klass

Maski valmistamine (kunstinädal)

Valmis mask (kunstinädal)

Ünks või ilmsi?

Kõrvulukustav müra äratab mind kell seitse hommikul üles. “Huvitav, mis sellel äratuskellal küll hakkas?” mõtisklen endamisi, “ja kael on ka magamisest hirmus kangeks jäänud.” Silmi avades märkan enda ees hiiglasuurt vatitekki, tohutuid raamaturiiuleid ning meeletutes mõõtmetes ust. Ehmununa tõusen püsti ning taipan, et midagi on väga valesti – kas olen mina öö jooksul Pöial-Liisi mõõtmed võtnud või on hoopis kogu maailm suurenema hakanud. Kui olen esialgsest ehmatusest toibunud, püüan ennast lohutada mõttega, et alati saab hullemini minna ning kordan aina endale: “Ka väikestel inimestel võib huvitav elu olla.” Järsku kuulen kolksatus – toa uks avaneb ning sisse astub ema, hüüdes rõõmsalt: “Kullake, ärka üles! Aeg on kooli minna!” Kui vastust ei tule, uurib ema toas ringi. “Jälle on see Mari ööseks sõprade juurde läinud. No küll on temaga alles probleeme!” pahandab ema endamisi. Seepeale karjun mina täiest kõrist: “Kas sa siis ei näe mind? Ma olen ju siinsamas voodis, ainult natuke väiksem. Ema! Ema!” Kuid toa uks sulgub kiiresti. Ma jõuan järeldusele, et maailm on oma mõõtmed säilitanud, ainult mina olen kokku kuivanud.

Väsinud abitult karjumast, otsustan ennast veidi liigutada. Suurte pingutustega ronin öökapiil oleva ajalooramatu peale, mille unustasin eelmisel õhtul õele tagasi anda. Ma ei ole jõudnud veel sealt mahagi ronida, kui juba toa uks uuesti avaneb ning sisse astub õde. Ta vaatab toas ringi ning sammub siis öökapi juurde, võtab kiiruga raamatu, millel mina istun, viskab selle kotti ning jookseb kooli. “No küll oli valus maandumine!” torisen endamisi ning üritan väikeses kotis endale ruumi teha. Umbes kümne minuti möödudes kuulen kellahelinat ning hetk hiljem lõpeb ka loksuv reis kotis. Olen maandunud ajalooklassi. Kiiruga ronin kotist välja ning jooksen esimese ettejuhtuva laua alla. Kuna mu õde käib minuga ühes klassis, siis on mul täpselt selge, kus keegi hetkel istub. “Nagu te kõik mäletate, tuleb meil täna kontrolltöö. Palun sulgege kõik raamatud ja hakkame pihta,” lausub õpetaja Pärn. “Vot nüüd hakkab alles tõeline elu pihta!” hüüan rõõmsalt ning

ronin klassivend Mihkli õlale. Mihkel on meie klassis üks kehvemaid õpilasi. Ta küll õpib igaks tunniks, kuid mälu veab teda tihti alt. See- ga otsustan teda veidike aidata. Vaatan töö üle ning seejärel hüppan Mihkli kõrva sisse. Kuna olen imepisike, siis jääb mul seal ruumi ülegi. Naeru tagasi hoides hakkab kõva häälega seletama: “Mihkel, mina olen sinu sisemine hääl. Võta mind kuulda. Aitan sind natuke kontrolltöös. Egiptuse valitsejad on vaaraod. Tähtsamatest jumalatest nimeta Anubis, Horos, Isis.” Viie minuti möödudes jõuan järeldusele, et tal on õigeid vastuseid küllaga. Nüüd ronin järgmise õpilase õla- le. Valituks osutub klassi priimus – Siret. Tüdruk on kirjutamishoos. Märkan, et üsna tihti heidab Siret pilgu oma sülle. Pikemalt uurides näen, et seal on pisike paberilipik, mis osutub spikriks. “Ah või nii ta saabki oma häid hindeid,” lausun pahaselt. Kuna Siret on upsakas ning püüab alati esimesti viulit mängida, siis otsustan talle väikese vinger- pussi valmistada. Ronin kiiruga neiu sülle, võtan kogu jõu kokku ning lükkan spikri põrandale. Õpetaja valvas pilk märkab kiiresti üleliigset paberit ning ta tõttab asja uurima. Hetke möödudes lausub õpetaja tõsiselt: “Siret, mine palun direktori kabinetti.” Imestunud klassikaas- lased jätkavad tööd. Nüüd võtan sihikule Sireti pinginaabri Anna, kes parandab oma tööd korrektoriga. Seekord võtan koha sisse Anna ava- tud pinalis. Seal ringi sobrades leian pisikese kirjakese, millelt võib lu- geda järgmist:” Kristel jäi purjus peaga politseile vahele, sai trahvi ning vanemad panid ta koduaresti. Ta ei saa lõpupeole ka tulla. Kujutad sa ette, milline õudus see küll on? Pärast ajalugu seletan täpsemalt. Liis.” “Ohhoo, millise põneva saladuse ma küll teada sain,“ muigan salaka- valalt. Järsku tunnen, nagu oleks mulle ämbriga vett näkku visatud. Kükun ehmatusest lausa pikali. Anna korrektor on katki läinud ning selle sisu lendab otsejoores pinalisse. Otse loomulikult olen ma nüüd valge kui lumepall ning kõigele lisaks ma ka kleepun. Vastikustundega otsustan minna kraanikaussi, et ennast natukenegi puhastada. Olen jõudnud õpetaja laua juurde. Kraanikauss on päris lähedal. Järsku tunnen hiiglaslikku varju enda kohal ning kuulen õpetaja häält, mis lausub: “Mingi kummaline putukas on klassi sattunud. Aga olge mu- reta, küll ma temast vabanen.” Kuuldust ehmunud, hakkab kõigest

väest kraanikausi suunas jooksmata, lootes sealt endale varju leida. Kuid on juba hilja. Õpetaja tõstab suure põrandaharja õhku ning langetab selle välgukiirusega. “Minuga on lõpp,” jõuan veel abitult karjatada.

Hirmunult ning üleni higisena avan silmad. Ümbrust uurides jõuan järeltulele, et olen oma toas. Kell on umbes kolm öösel. Kõik on normaalsetes mõõtmetes, kaasa arvatud mina. “See oli kõigest uni,” ohkan kergendustundega ning püüan uuesti uinuda.

Kairi Kaare 11. a klass

Haridus on valgus

Kui kool sul muutub igavaks
ja elu tundub kole,
siis mõtle, mida teeb see laps,
kel haridust ei ole...

Ta hulgub mööda tänavaid
ja röövib, karjub, tapab.
Ta elu koosneb halvast vaid,
kõik hea ta maha matab.

Tal pole peret, sõpru ka,
heal juhul odav kodu,
üür pidevalt on maksmata,
vaid kerkib arve rodu.

Sest pole haridust ju tal
ja tööle ta ei läe,
ka siis, kui pea on juba hall,
ta pensionit ei näe.

Küll mõtlema siis hakkab ta,
et haridus on valgus
ja oleks pidand õppima,
kui oli alles algus...

Mai- Liis Paap 10. a klass

Enne bioloogiat

Tahaks koju!
Kes on Kremli metslane?
Kao minema!
Ta pidi surmanuhtluse saama.

Mis sa ise täna teed?
Kas Priit filosofeerib juba?
Ma tegin hoopis teise lause.
Valed leheküljed ju!

Aga kõik oli arvestatud ju.
Kuuled vä?
Vist küll jah!
Futurismi tunnused on need.

Miks te terroriseerite meid?
Ma ei saa üldse aru sellest tekstist.
Need on täpselt ühesugused lehed.
Vihikulehel on see.

Mul on kuues juba tehtud.
See sai maksab viis krooni.
Kui keegi mulle paberit annab.
Mine siis koju!

Kaia Kabanen, 12. a klass

Porgandipoiss (sügise sünnipäev)

„Lennuväljal“ (sügise sünnipäev)

Kirjanduse tund

Ma ei suuda seda välja mõelda.
Ou, Tõnu, tule siia!
Sa pead seda ise tundma.
Argo teab kõike väga täpselt.

Kelle oma see on?
Suhteliselt kurb lugu.
Ma panen selle siia.
Kas see oli sinu jalg?

Ma mõtlesin, et siin ripub kott.
Mis homseks õppida jäi?
Sain paljundada vaid tänu tutvustele.
Kas ma pean tunni lõpuks töö ära andma?

Ma võtan teilt ühe ära.
Kaia, anna mulle ka.
Kas me peame seda jagama?
Õpetaja, õpetaja!
Parandage lausetes vead.
Luulekunst jääb alles.
Tubli, Ats!
Ma tean, mis selle vastu aitab.

Ütlemisest on vähe kasu.
Mis valdkond see on?
Ma helistan sulle õhtul.
Kas teil on raamat läbi?

Tulevik silm

Hommikul ärkasin jubeda peavaluga. Läksin kööki ja võtsin peavalurohtu. Siis meenus mulle, et täna on koolipäev, seega panin ruttu oma koti valmis, sõin ning pesin ja jooksin bussi peale.

Koolis meenus mulle, et ma olin kirjandi koju unustanud. Koju minemiseks polnud mul enam aega, seega läksin esimese tunni aineklassi, nimelt füüsikaklassi. Õpetaja astus uksest sisse ja lõi ukse nii kõvasti kinni, et lamp kukkus mu pinginaabrile pähe. Pirni klaasikilud tegid talle nii palju kahju, et ta tuli kiiresti haiglasse viia. Järelejäänud füüsikatunnis midagi muud ei toimunud ka. Kõik olid eelnevast õnnetusest vapustunud, ka õpetaja.

Vahetund saabus ja ma kõndisin treppide poole. Treppide peal olid kaks noormeest vedamas ühte kappi. Järsku libises trepi astmel alumine kappi kinni hoidev poiss ja kukkus alla. Kapp järgnes talle ja kukkus noormehe peale nii, et tolle põlv oli sõna otseses mõttes ribadeks. Verd oli igal pool ja pealtvaatajate karjed olid kõvemad kui poisi nutt. Poiss toimetati kiirabiautoga haiglasse.

Mõtetes muust maailmast eraldatuna kõndisin matemaatikaklassi. Tunded, mis mu sees parasjagu möllasid, olid jubedad: oleks olnud nagu põrgu erinevatel tasanditel, sest midagi muud kõik need juhtumid polnud. Klassis istusin ma oma pingi taha ja avasin matemaatikaõpiku. Üks uus poiss, kes oli meie klassi ajutiselt pandud, sülitas klassis tatikuule läbi pastakatoru. Ta lasi neid teistele õpilastele kõrva ja juustesse, ise koos oma pinginaabriga naerdes. Kuid sellest naerust ja lõbust sai peagi veri ja pisarad. Ta lasi mööda eesistuvast õpilasest ja otse matemaatika õpetajale silma nii, et too libastus märjal põrandal, millele tüdrukud olid vahetunnil kogemata mahla ajanud. Õpetaja kukkus tahvlisirkli otsa, see läbistas tema kõri ja takistas õhu juurdepääsu kopsudesse. Ta suri kiirelt pärast seda, kui ta hapnikupuuduse tõttu näost siniseks läks ja lämbus.

See päev oli jube. Täpselt nagu õudusunenägu, mis ei lõppe kunagi, sest õppetöö kestis kõigele vaatamata edasi. Ma tõesti ei tahtnud

enam koolis olla, aga ma ei saanud ka ära minna, sest väljas oli suurim torm viimase 50 aasta jooksul. Välja minnes oleks mind võinud tabada terav puuoks või mõni lendav prügikastikaas.

Järgmisel vahetunnil pörkasin ma kokku kirjandusõpetajaga. Ta tahtis mu kirjandit näha. Aga just siis sain ma aru, et kõik see pole päris, sest ma kuulsin, kuidas ema mind üles äratas. Ma kuulsin seda läbi une ja kõik see oli kõigest pettekujutelm - uni. Mul oli hea tunne, et kogu see terror sai lõpuks läbi.

Läksin sööma ja pärast seda pesema. Oli koolipäev ja mul polnud palju aega - pidin bussi peale jooksma. Kooli jõudes tekkis mul kõhe tunne, sest esimene tund ja ka järgmised mu tunniplaanis olid need, mis mu unenäos. Kinnitasin endale, et see on kõigest de javu ja läksin näilise rahulikkusega füüsikaklassi. Õpetaja astus uksest sisse, lõi ukse kinni ja lamp mu pinginaabri pea kohal kukkus talle pähe. Siis mõistsin ma, et see ongi täpselt see päev, mis oli mu unenäos. See košmaar, mis ma öösel nägin, oli tõeks saamas. Teadsin, et nüüd pean ma teisi ettekuulutusi arvestades midagi ette võtma.

Nii kui kell helises, jooksin ma treppide poole ja nägin kaht poissi kapiga üles minemas. Ma läksin alumise poisi juurde ja palusin treppide pealt ära minna ning läksin ise tema asemele. Olime kapi peaaegu kolmandale korrusele viinud, kui keegi jooksis teisele kapitassijale otsa ja too pillas kapi oma varvaste peale. Ta hakkas vanduma ja ühe jala peal hüppama, sest teine jalg tegi hirmsat valu. Järsku ta libastus poril, mille keegi oli oma välisjalanõudega sisse toonud. Ta maandus kahjuks sellise hooga ja nii õnnetult, et kukkus üle käsipuu, otse teisele korrusele. Ta maandus pea peale ja selle tagajärjel suri kohe. Ma ei saanud aru, mis juhtus, sest see polnud see, mida ma oma unenäos nägin. Päästes ühe, põhjustasin ma teise surma. Ma olin tardunud, küsides endalt: „Miks just mina? Miks pidin mina see olema? Miks?“

Mul polnud palju aega, sest mu unenäos juhtus veel nii mõndagi. Ma jooksin kähku matemaatikaklassi ja libastusin, kui klassi jõudsin. Ma võtsin kapist lapi ja kuivatasin ära põrandat, millele tüdrukud olid mahla ajanud. Pärast seda istusin ma oma kohale ja tundsin rahulolu, kui õpetaja klassi astus.

Tund oli jõudnud poole peale, kui tatikuul tabas mu kõrva. Mul käisid värinad üle selja ja tundsin, et olin oma mõtteis kukkumas musta auku. Ma keerasin end ümber ja nägin, et see poiss oli laadimas uut tatikuuli. Ma tõusin püsti ja tormasin tema poole. Ma olin peaaegu tema juures, kui koperdasin kellegi koolikoti otsa ja kukkusin, kuid enne täielikku põranda tabamist müksasin ma oma käega ta pinginaabrit, kes seejärel põrkas vastu teda. Poiss oli tatikuuli teele saatnud, selle trajektoori muutus tänu sellele pörkele nii palju, et läks õpetajast mööda, otse vastu tahvilambi pirni, mis parasjagu põles. Paberikuul hakkas tossama, mille peale õpetaja läks asja uurima. Just siis, kui ta oli lambi juurde jõudnud, lõhkes pirn, paisates talle silma kümneid väikeseid klaasikilde. Ta hakkas klassis ringi jooksmas ja komistas otsa tahvlisirklile, mille ta oli eelnevalt maha pillanud, ja kukkus vastu laua teravat nurka, mis ajju tungis. Surm saabus kohe.

Jooksin klassist välja ja veetsin järgmise tunni garderoobis. Pärast tunni lõppu, nimelt vahetunnil, põrkasin ma kokku kirjandusõpetajaga. Ta küsis mult kirjandit, seega haarasin oma mapi järele ja sain teada, et see oli kodus. Ma olin murdumise äärel, kui järsku kuulsin ema hüüdmas: „Poja, tule pannkoogile!“ Ma ärkasin üles ja tundsin ennast õnne meelevaldas. Oli laupäev!

Rauno Kaasik 11. a klass

Akrostihhon

H arimatud on ainult need, kes on otsustanud selliseks jääda.

A eg on kõikidest vahenditest kõige kallim.

R ikkus sõltub nutikusest.

I segi, kui oled õigel rajal, joostakse sust üle, kui jääd istuma.

D istipliin on vajalik nii tunnis kui ka vahetunnis.

U sinus viib elus edasi.

S õnadel pole mõtet seal, kus tegu räägib iseenda eest.

O skusi õigesti kasutada on parim oskus.

N ooruses juba näitab mees, milliseks ta vanana saab.

V iljaterast pirukani on väga pikk tee.

A inuüksi tarkuse omamisest ei piisa, on vaja osata seda ka kasutada.

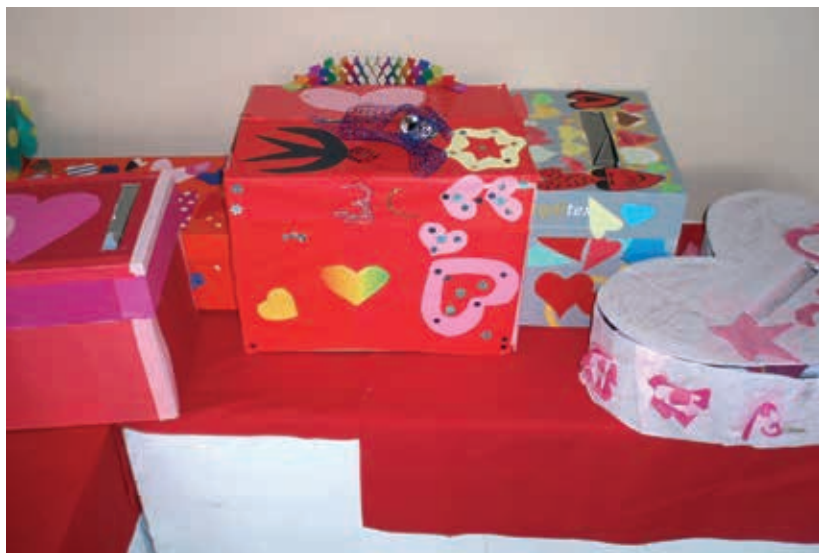
L aisa sea jaoks on maa alati külmunud.

G rammatika õppimine tähendab reeglite tundmist.

U sutakse just seda kõige rohkem, millest teatakse kõige vähem.

S ihile viib vaid pidev töö eesmärgi nimel.

Ebeli Pukk 12. a klass

Sõbrapäeva postkastid

Sõbrapäeva postkastid

